

Чорноморський національний університет
імені Петра Могили
Навчально-науковий центр психологічної підтримки,
професійного розвитку та сприяння працевлаштуванню
Кафедра української філології
та міжкультурної комунікації

До Дня української писемності

МІЖ ПАРАМИ НАД ХМАРАМИ

*Електронний збірник
студентських віршів*

м. Миколаїв, 2020

Чорноморський національний університет імені Петра Могили
Навчально-науковий центр психологічної підтримки, професійного
розвитку та сприяння працевлаштуванню
Кафедра української філології та міжкультурної комунікації

До Дня української писемності

МІЖ ПАРАМИ НАД ХМАРАМИ

Електронний збірник студентських віршів

м. Миколаїв, 2020

Зміст

Передмова	5
Войтенкова Анастасія (студентка 341 групи)	6
Вона була найщасливішою у світі	6
Я хочу бути картиною Середньовіччя	7
Валіза	7
Ти можеш ніч не спати, рахуючи до ста	8
Задивилась у вікно на перехожих	8
Дитина	8
O capre diem!	9
В пазл складаю свої думки	9
Кишені повні спогадів про зорі	10
Мереживо	11
Горішна Ольга (студентка 105 групи)	12
На двох білет в кіно	12
І чому там лежить немовля	13
Сьогодні для нас настало	14
Побуду трохи, поки сонце сяде	15
Барановська Анастасія (студентка 265 групи)	16
А ми хотіли любити: Я і Ти	16
Блейчик Вікторія (студентка 366 групи)	18
Напад акрофібії	18
Петрук Альона (студентка 248 групи)	19
Я напишу листа собі в минуле	19
Постриган Тетяна (студентка 534 групи)	20
Осінні нотатки	20
В пошуках себе	21
Між реальністю та уявою	22
Козоріз Вікторія (студентка 546 групи)	23
Впала у відчай	23
Вдихаю осінь	24
Ти вірити будеш: я знаю	24
Терещенко Геннадій (студент 371 групи)	26
Весна	26
Хвилина самоти	27
Не всі лишаяють світ цей назавжди	27
Комелькова Анна (студентка 142 групи)	29
Зустріч	29
Подарунок	30
Споглядання	30
Остання струна	30
Антонюк Валерій (студент 641 групи)	32

Серпень капітулює	32
Коли вона розклала карти	33
Дивно вигадувати різні причини	33
Термальні води твоєї кімнати	34
Вересню, прийди, і забери мій смуток серпневий	34
Коли ти йдеш	35
Ображайся. Засмучуйся. Злись	36
Дорошенко Катерина (студентка 146 групи)	37
Усе що кажуть, я пишу	37
Полонив красою тою, чесністю і добротою	37
Істина	38
Хоч би море мене послухало	38
Зійшлися два диференційних кола	39
Мірошник Марія (студентка 146 групи)	40
Подзвоню тобі востаннє	40
Грішутін Костянтин (студент 246 групи)	41
Репетиція	41
Письменна Катерина (студентка 246 групи)	42
Остання капля і перенасичення	42
Твій день це..?	43
Нагадую самій собі	44
Просто постарайся прислухатись	44
Попова Юлія (студентка 417 групи)	46
Дитино, щоб не сталось на світі	46
Тепер уже звичайно все одно	46
Вивчаючи сумлінно всі дороги	46
В народі кажуть, що шлях не гуляє	47
Ти для мене важливий, важливий	47
А у віконце просяться сонця	47
Бережи Україну, Боже	48
На фото ти і я	49
Твої зіниці гострі та байдужі	49
Курінна (Бреславська) Еліна (студентка 548 групи)	50
Світ ширшає без дерев навпроти	50
Скляними нитками світло виткала	51
Тлк-Тлк	53
Let's have an adventure	54
2119	56

Передмова

Традиційно до Дня української писемності та мови, 9 листопада, в нашому університеті за ініціативи кафедри української філології та міжкультурної комунікації писали диктант національної єдності.

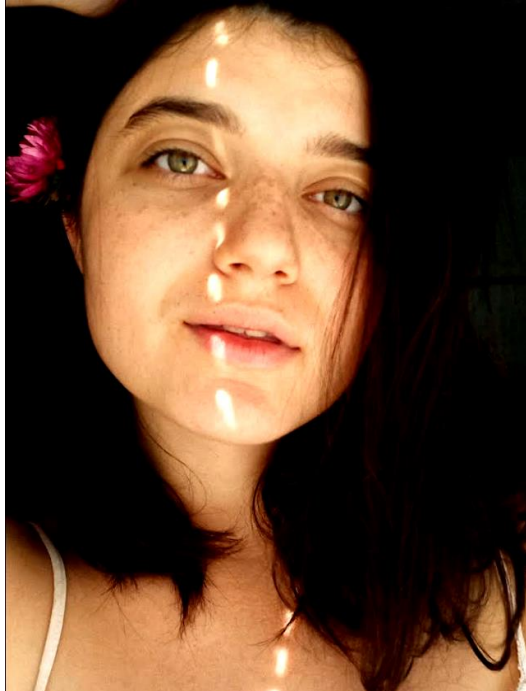
Цьогорічні карантинні обмеження внесли свої корективи у святкування. Стали міркувати над новими формами оприлюднення свого ставлення до рідної мови. І от від Центру соціально-психологічної підтримки надійшла пропозиція запропонувати студентам оприлюднити свої поезії в електронній збірці.

Можна стверджувати, що поетичне слово розкриває думки, живлячи внутрішню енергію автора і читача. Справжнє художнє слово ладне підняти нас високо над хмарами. Звідси і походить назва збірки. Поетичне слово наших студентів почасти чуттєве до сьогоденних реалій, інколи меланхолійне, часом тверде та рішуче.

Віримо і сподіваємося, що ідейний зміст цього випуску ознаменує початок нової і цікавої творчої співпраці Центру, кафедри та студентів на благо нашого університету. А перечитуючи твори збірки, кожен матиме можливість зрозуміти, що духовний світ молодих авторів такий же глибокий та непростий, як і їхні знання!

Доцент кафедри української філології та міжкультурної комунікації *Владлена Руссова*

Войтенкова
Анастасія
(студентка 341 групи)

Вона була найщасливішою у світі,
Без перебільшень й без прикрас.
В руках у неї просто квіти,
А відчуття, що цілий Марс.

Вона отримала їх вранці.
Не «їх», а сенси в пелюстках,
Від хлопчика з червоним ранцем
І з посмішкою на вустах.

Вона завмерла на хвилину.
Спинилось все. І подих стих.
Вона як лялька на вітрині.
Без рухів, погляду і слів.
Вона згадала теплий вечір,
Як день у море поринав,
Як вітер лоскотав їй плечі,
А тато Квіти дарував.

Вона почула голос літа,
Що стільки зберігався у роках
І мовила так гордовито:
- Я дівчина із Всесвітом в руках!

Я хочу бути картиною Середньовіччя.
Чекати на мармурі в пінакотеці.
Серед туристів шукати твоє обличчя.
В обрамленій золотом рамі-фортеці.

Я буду фрескою в Сікстинській капелі.
Я знаю, ти любиш пастельні фарби.
Я буду дивитись на тебе зі стелі.
Ти помітиш – відчуєш подув троянди.

Ти ж ще пам'ятаєш мій запах парфумів?
Твої, мені виїли шкіру на шиї.
Я, або зараз втоплю пам'ять у морі,
Або спогади всі до тіла пришию.

Наступного разу, як питимеш каву
В елітній кав'ярні чи в якійсь пущі,
Будь обережним, навіть ласкавим,
Бо я біля тебе.
В тій кавовій гущі.

Валіза

У кожного з нас є та сама валіза,
Яку несемо ми крізь радість і втому.
Її не зіпсує не клімат, не криза,
Її не забути на площі перону.

Ми тягнем її за собою в майбутнє.
Вона не легка, але дуже змістована.
В ній спогади всі, а вони незабутні.
Вона не говорить та є дзвінкомовна.

Валіза вміщає прекрасне й не дуже.
Вони неподільні, хоча є межа.
Чи ти розумієш, чи тобі не байдуже,
Що ти цілий світ, а валіза – душа.

Ти можеш ніч не спати, рахуючи до ста.
На то нема потреби, бо істина проста.
Вважаю, кожного в дитинстві вже навчили:
«Відповідальні ми за тих, кого приручили».
Ми не від'ємні від простих законів. Ми, як ціле.
Та бачу, серце вже від тих законів є спустіле.
Вони прописані в кімнаті підсвідомості,
На жаль, не маючи, ніякої вагомості.
Зникають людей тіні, без пояснень.
На тілі вже від тих зникань подразнення.
Те тіло, немов жертва ляльки Вуду.
Ніхто не приручає так, як приручають люди.

Задивилась у вікно на перехожих.
Пульс відбиває ритми на блідому зап'ясті:
«Якісь ми всі занадто не схожі,
Але всі на шляху у пошуках щастя.

Але всі зі страхами, ідеями, вірою,
Можливо, в найкраще, а може і ні.
Хтось дуже чуттєвий,
Хтось ходою квапливою
Зіб'є й не помітить душі кораблі.

Той кожний перехожий в долонях ховає
Долоні людей, які зникли давно.
Той кожний є синтезом пекла і раю.
Їх погляд – німе чорно-біле кіно».

Дитина

У волоссі троянда пом'ята,

На щоці від дощу краплина.
Заварю собі чаю з м'ятою,
Заспокою свою дитину.

Вже немає ніяких «винних»
І не буде нікого більше.
Припини ти шукати «рідних»,
То є діло вже трохи грішне.

Зазирну під холодну шкіру.
Там тривога рветься назовні.
Я вже маю сильнішу віру,
Та забула всі засоби мовні.

Хтось всередині б'є ноженяткою,
Викликаючи дику провину.
Заварю собі чаю з м'ятою,
Заспокою свою дитину.

O carpe diem!

Лови мене! Це ціль всіх цілей.
Поки не пізно. Час настав.
Лови мене і в день осінній,
Коли нема жаги до справ.

Лови мене! Прошу, благаю!
Я біля тебе, озирнись!
В твоє буття я завітаю,
І ми відлетемо увись.

Життя – це мить. Я закликаю,
Лови мене, бо я ще тут.
А як впіймаєш, обіцяю,
Ти віднайдеш в житті маршрут!

В пазл складаю свої думки,
Що причаїлись у скроні.

Пізно вночі рахую зірки,
Сидячи на підвіконні.

Ковдрою люблю вкривати котів,
Їсти млинці й манну кашу.
Малюю в скетчбутці рожевих китів
І не кажу скільки важу.

Люблю вірші.
Не люблю розмов
Про небуття і майбутнє.
Всміхаюсь, як чую слово «любов»,
Бо це відчуття незабутнє.

Часто мовчу, бо будую світи.
В говірких викликає відразу.
Досить про мене.
То що любиш ти?
Викладай все і одразу.

Кишені повні спогадів про зорі.
Наш одяг і взуття пронизані теплом.
Та ніч на нескінченному повторі.
Тремтіла річка. Ми на ній – пором.

Ми мандрували з берега на берег.
Ми відчували подих й терпкість губ.
Ти вилив пристрасті на мене келих.
Я годувала тебе ніжністю із рук.

У нас було відсутньо хвилювання.
Ми зупинили час на декілька годин.
Твій сміх, твій голос і твої татуювання
Прискорили мою пульсацію судин.

Не записати нам той день на флешку.
Не вистачить й мільйону гігабайт,
Та пропоную написати книжку,

Із назвою «We fall into the night».

Мереживо

Зав'яжу собі руки мереживом.
Не торкаюсь колін, не бачу їх.

Мені холодно.

Ні.

Спекотно вже.

Тане лід на землі, біля моїх ніг.

Як мотузка, прикована стелею.

Не хворію, та чай заварюю.

Без води я іду пустелею.

У волоссі – квіти конвалії.

Всі прохання й молитви – колодязь.

Він старий і пустий, як склянка.

Без надії й життя.

Без руху.

Я думок своїх полонянка.

Горішна

Ольга

(студентка 105 групи)

На двох білет в кіно,
на двох жовтневі танці,
на двох печаль,
на двох, на двох цілунки фальші.

На двох осінній лист,
на двох весна прозора,
лише зима тобі,
щоб мернув сам удома...

На двох печальний образ,
і віра теж на двох.
На двох пісні у ранці,
На двох моя любов.

На двох мовчання грізне,
І сміх п'янкий на двох.

На двох дшеві ігри,
і програне пальто.

На двох цей сум вечірній,
цей блиск в твоїх очах.
На двох цей Всесвіт цілий,
На двох одне життя...

І чому там лежить немовля,
І в колисочці тихо гойдається?
І чому тривожно зітха
його мама, чому озирається?

Може лихо, а може біда?
Занедужав чи інше горе?
Та дитинка – міцнеє хлоп'я
Скоро виросте, піде у школу.

То чому стривожилась мати,
Сина похапцем обійма?
Напророчила сину своєму
Найгірше з усіх життя!

Син солдатиком на війну за свою Україну повстане,
А із ним ще мільйони таких в полі бою будуть вмирати.

Мати дивиться на дитя,
А воно сміється, регоче.
І не хоче вірить вона,
Що у сина така доля.

Років двадцять минуло легких,
Та на двадцять перший біда є...
Мати згадує перші дні,
Коли сина в колисці гойдає.

Її сина забрали на фронт,
І ні вісточки, ні листа...

Мати плаче і молиться днями,
Щоб живим лишилось дитя.

І росила вона малого, вчила слова і дещо думки,
Все для того, щоб нині його віддавать на страшнії муки...

Мати плаче, бо син – герой,
Він уже не вернеться додому.
Не почує вже мати його
Сильний вільний і дужий голос.

Не обійме, не пригорне,
Не відчує його зітхання,
І не втерпне, одразу вмре,
Бо не зможе без свого хлоп'яти.

Сьогодні для нас настало
І це твій зірковий час.
Тобі тепер всього мало,
Ти хочеш вершини прикрас.

Прикрас, нагород чи відзнаки,
Медалі, авто і ключі...
Це лиш ті маленькі деталі...
В «успішних» людей так завжди.

Мій успіх зовсім не в тому,
Медалі, відзнаки, звання.
За цим я не йду, не женуся.
Це все не є ціллю життя.

Мені аби та й людиною.
Доброю, щирою, милою.
Щоб люди до мене прагнули,
Вивчали мене і вабили,
Вражали своєю чарівністю,
Красою чи може грішністю.
Надихали на нові рядки,

Які я збираю в листи.
Які я в собі бережу.
Життя я найбільше люблю.

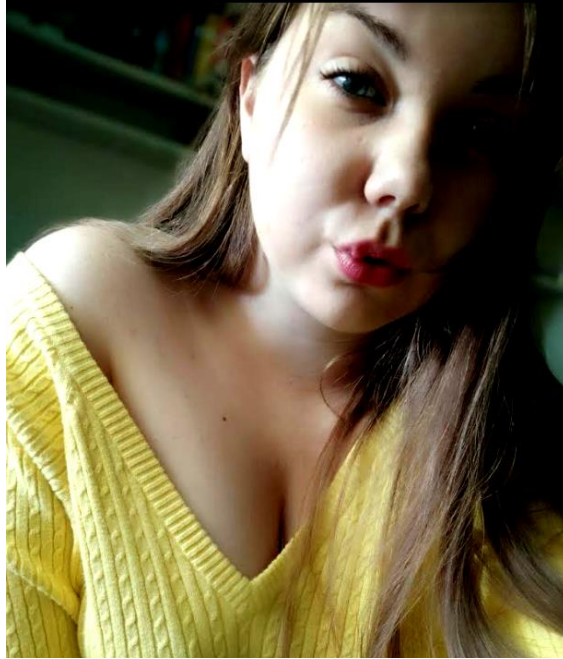
Побуду трохи, поки сонце сяде,
Допоки не розбитий іще шлях,
Допоки можу тебе обіймати,
Допоки сонце сходить ще для нас.

Побуду трохи, подивлюсь на трави,
Збентежений за обріями шлях,
А ти сиди, куди нам поспішати?
Затихла мить, для нас спинився час.

Побуду трохи, хоч пора рушати.
Побуду, бо без тебе не піду.
Але хтозна, чого в житті чекати,
Піду, та ще хвилинку залишусь.

Барановська
Анастасія
(студентка 265 групи)

А ми хотіли любити: Я і Ти...

Ти мовчав, і ми горіли.
Палили мости, руки тремтіли.
Почуй мене, милий, почуття зрозумій –
Повернутись до тебе мріяла, вір мені.

Я так бажала.
Я впевнена, що краще за тебе нікого я не зустрічала.
Так, я мріяла. Так, сумувала....

Обійняти хотіла,
Відчути запах твого тіла.
Може вже досить ховатись?
Багато років ми промовчали.
Може вже треба сказати:
«Тебе кохаю. Так, ми разом»?
Кілометри вбивають.
А ми хотіли любити: я і ти...

Але все склалося інакше.
І почуття уже не ті –
Не будем більше разом ми.

Обійняти хотіла,
Відчути запах твого тіла.
Може вже досить ховатись?
Багато років ми промовчали.
Але вже так пізно казати:
«Тебе кохаю. Будемо разом?»
А ми хотіли любити: я і ти...

І ніхто не приголубить,
якщо в серці сумно буде.
Тому двері відчиняй –
Сяйво сонячне впускай
І душею запалай.

Блейчик

Вікторія

(студентка 366 групи)

Напад акрофобії

Напад акрофобії. Ні, мені не боляче –
Хочеться зазирнути в безодню,
Не падаючи з вершини божевільного світу,
Всередині мене
Я потребую філантропії, бо не хочеться
Очікувати від усіх однієї лише болі,
Окрім волі, хочу сяйва від темнішої ночі
Відчуваю, як доторкаються до мене,
пальцями слизькими
Думки важливі-жахливі.

Хочеться впасти, не падаючи з неба
Закритися, не чуючи всіх, не маючи вух
Почуття ненависті до власних страхів
Кличе на поміч кулак та абсурд
Падати можна високо в небо,
Але зворотнє падіння викличе той самий страшний недуг,
Сподівання не має сенсу.

Напад акрофобії. Ні, мені не боляче –
Хочеться в це вірити.
Швидкий темп. Всі далеко вже від мене.
Хочу літати, літати, літати,
Вириватися з клітки,
Але фобія в моїй голові,
З'їдає мене фундаментально сильно
Внутрішній конфлікт
Неможливість порозумітися з собою
Навколо одне небо, а я неможливо
Вільний і закритий від усього
Що у мене є від тебе.

*Петрук
Альона*

(студентка 248 групи)

Я напишу листа собі в минуле

Я напишу листа собі в минуле,
Згадаю все, неначе й не було
Червоне, молоде й навік заснуле
Солдата українського чоло.

Згадаю все! – Щасливу мить, весну, війну...
Червоне море крові, українських парубків,
Й старечу, материнську сльозу,
Що бачить смерті юних голубків.

Що стало з світом?! І що буде далі?
Народ братерський проливає кров...
Тривожить позабуті печалі,
Й бентежить серце дзвонами церков.

Я напишу собі листа в минуле,
Нехай не мучить більше нас журба,
Хай заспіває соловей про промайнуле,
Й припиниться безглузда боротьба.

Постриган Шетяна

(студентка 534 групи)

Осінні нотатки

Скинь на підлогу усе що болить,
Кипить, щемить. Мовчить
Сірі кардинали акуратно плетуть мереживо. Зве,
Стихає все. Восьма сорок п'ять.
Осінь приносить в жертву
Тебе – мене.
Для тебе не вимолять прощення
Вбиті дощі. Так – ні
Плисти по течії до майбутнього
На раз, два – три.
Потонула в конспектах та осінній депресії
Абонент поза зоною. Спи.
Палають недописані мемуари чиїхось думок,
Чуток? Три жменьки, будь ласка,
Ні, решти не треба. Бувай,
Навіть якщо я тебе не знала.
А чи мала? Літала, літала, і впала.

Написи на стінах складуться воєдино,
Загадка на порозі розгадки.
Плюс – здобутки, мінус – втрати,
Співати, страждати. Стати,
Ким? Над чорним чаєм опустився туман,
Коли ж настане хвилина розплати?
Каса – на право, за будиночком Грети.
Секрети? Мають всі ноти із твого зошита.
Вставай, мала. Сама, одна – жива. Це я.

В пошуках себе

Сірі хмари нависли над містом,
Можна почути стогін
Розбитих надій.
Тікай, біжи між багатоповерхівок,
Шукай сенс життя у склянці води.
Сніг замітає дороги та маршрути,
Ховає сліди твого безглузлого існування.
У тиші пустих аудиторій
Розглядаєш теорії буття.
Шепіт вітру у німих дротах високовольтних ліній
Співає колискову для мертвих дерев.
Попереду лише імла
Малює картини Всесвіту на прядках твого волосся.
Сутінки лягають на плечі чудернацькою темно-синьою вуаллю.
Деся вже засвітили ліхтарі
І люди-тіні знов блукають містом.
На темних вулицях спогадів
Поховані всі кольорові сни.
Слова давно вже вкрав північний вітер,
Нікому нічого не сказавши.
У лабіринтах життя себе втрачав,
Круговерті типових днів.
Загубив орієнтири всі, знищив маяки.
Попереду тепер чекає небуття
Країна із нічних кошмарів.
Згадай давно вже забуте ім'я,
Прокричи його на весь голос.

Нехай постане з попелу те, що давно згоріло,
Неначе фенікс з пір'ям кольору вогню.
Чи віднайдеш ти відповіді на свої химерні запитання?
Чи знайдеш сенс на дні склянки холодної води?
Вирішувати лише тобі.
Пиши сміливо свій роман,
Поки ще не покрився пилом короткий епілог
Твого життя.

Між реальністю та уявою

Божевільний готичний маскарад,
На годиннику трохи за опівніч. Запізно.
Холодне срібло дощу вкриває місто.
Самотній відгомін колишнього світу
Розчиняється в часі і просторі. Давно
Палають старі закони світобудови
Вогнем Прометея. Тут і зараз
Народжуються провісники нової ери.
Поети – лицарі натхнення та душі. Тіні
Причаровують, зваблюють мелодії,
Зіграні на струнах живої душі. Всесвіт
Стоїть на краю прірви. Навшпиньки
Заради мертвих мілісекунд. Голос
Шовковим серпанком по тиші. Розбитий
Пластиковою слухавкою телефону. Подих
Обпікає бліду, хворобливу шкіру.
Заводить, грається з тремтячим тілом. Поцілунок
Гарячіший від Сонця та розплавленого металу.
Карнавал ілюзій, страху, божевілля. Думки
Мертвою петлею крізь реальність та уяву
Додають гостроти з присмаком зеленого чаю
Без цукру. Барабанні ритми в голові.
Дзвін розбитого скла приводить до тями,
Залишись на хвилину чи зникай назавжди. Реальність
Чи уява хвора. Достобіса все, палай, гори.
До попелу останнього світанку, останньої надії на землі.

*Козоріз
Вікторія*

(студентка 546 групи)

Впадала у відчай –
летіла донизу,
у темряву вічну,
у темряву сизу.

Летіла бездумно,
бездушною впала.
Так, ніби не сумно,
так, ніби чекала.

Заплакала щастям –
посипались перли.
Втирала зап'ястям,
поки ті не вмерли.

Раптом тиша зловтішна
прийшла вслід за гулом.
І сукня розкішна
покрилася мулом.

Моя сукня виткана морем.
на плечах зморений ранок,
потомлений щастям і горем,
увесь зі зморшок і ранок.

Моя сукня впивається в шкіру.
Сонце давно прокинулось,
і рожеве небо зефіру.
Тіло усе вигнулось.

Моя сукня тане в секунди:
її засушили вітри.
Вона зникла просто внікуди –
елементи чужої гри.

Вдихаю осінь – видихаю дим.
У кишені ховаю жовтень.
Раніше він був золотим,
зі мною став тьмяно-жовтим.

Годинник пішов без мене,
зупинивши жовтень у часі.
І пальто моє надто студене.
/Не щастить якось жовтню-невдасі/.

То, жовтню, у всьому я винна:
украла тебе від людей.
Бідолашний жовтень-хлопчина,
бідолашний осінній трофей.

Ти вірити будеш, я знаю,
у казку цю незвичну.
Ми знову тут, я злітаю
далеко у вись величну.

Я полечу десь за простори.
Вище неба порину у даль,

полечу край світу за гори
у думках, міцніших, ніж сталь.

Я побачу все як на долоні,
я ніби вершник долі світу.
Мої ноги цілують моря солоні,
а уста – сонце, подароване літу.

А потім... Прокинуся швидко,
встану, заплету вербам коси.

Піду по землі я стрімко,
щоб зібрати вранішні роси.

П'ерещенко
Геннадій
(студент 371 групи)

Весна

Жевріє полум'я надії:
Весна прийде і змінить світ,
Неначе сонячна дитина,
Що полетіла у блакить.

Мелодія нового часу
Солодким соком почуттів,
Наповнюючи ніжну чашу,
Залле собою хату й двір.

Заграють барвами веселки
Опісля вранішніх дощів
І повернуться знов лелеки
До добрих серцем королів.

Вона прийде одного ранку,
Життя пробудить відо сну,
Ласкаво сонечком пригріє,
Поцілувавши у щоку.

Хвилина самоти

Гуляє вітер в полі,
Гойдає колоски.
Ласкаве літнє сонечко
Торкається руки.

Струмок серед галявини
Веде до джерела,
В саду на гілці яблуні
Пилок шука бджола.

А в річці біля селища
На звичній глибині
У водоростях радісно
Танцюють карасі.

Лелеки ніжно крилами
Торкаються небес,
А у землі між вербами –
Німий самотній хрест.

Вона завжди присутня
І нікуди втекти,
Похмура й справедлива
Хвилина самоти.

Не всі лишають світ цей назавжди

Не всі лишають світ цей назавжди.
Буває так, що дехто повертає
Життя години в напрямку туди,
Де є людина і її всі знають.

Така можливість випадає тим,
Хто був інакший і дивився в небо,
Коли всім тілом падав до землі,
Та не забув своє життєве кредо.

Ти є допоки ходиш по землі,
Допоки дихаєш, тверезо мислиш,
Допоки є закони у житті,
Над прірвою допоки висиш.

Не всі лишають світ цей назавжди,
Не всі живуть достатньо справедливо,
Але усі зникають з часу площини,
Проте зникаючи, лишають порожнину.

Комелькова

Анна

(студентка 142 групи)

Зустріч

Зустрінемося в місті
В одному із тисяч,
Де нас не було.
Під втомленим листям
Та зоряним світлом
Немов у кіно.
Без сірих будинків,
Кричущих плакатів,
Похмурих очей.
Удвох лиш і книги
Не з нашого часу
Забутих пісень.
Поїдемо разом
У подорож дальню
До місць таємниць.

Напевно із часом
Загоїтись має
Усе, що болить.
З тобою ми досі
Такі ж перехожі
Без лиць та імен.
Можливостей вдосталь,
Та тільки не схоже,
Що знайдеш мене.

Подарунок

Подарунком найкращим усмішка стане –
Безтурботна.
Настрій чудовий, ніжні обійми, погляд –
Добрий.
І слова будь-які, що існують, але
Нежорстокі.
Подарунків мені не потрібно, лиш ти
Будь поряд.

Споглядання

Із темних обіймів Пітьми
Слідкую за сяючим рухом прекрасного Світла.
Як дивно, що світ навкруги
Все слухає той передзвін безтурботного сміху.

Душа із грудей виліта,
Несеться до Світла зі швидкістю дивокомети.
Та де не з'явлюсь – вже нема
Отих промінців золотавих. Лиш тихо і темно.

Остання струна

У мить, коли все поділилось на «до» і «після»,
У мить несвідомої зміни серцевого ритму,
Наповнення чаші духовної іншим змістом,
Відтворення спалахів пам'яті на мізкоплівці,

У ту саму мить розірвалась струна остання,
Отож і вона не стерпіла подібного тиску.
І приспана пилом мовчала моя гітара,
І я відірвалась від «до», та не звикла до «після».

Антонюк
Валерій
(студент 641 групи)

Серпень капітулює. Підступно тікає з міста,
Біжить, не озираючись. Тікає бездумно й сліпо.
Птахи по собі залишатимуть зручні та гарячі гнізда,
Як люди лишаяють сімейне золото або ж срібло.

Схожа на хвилі висока й зелена трава,
Ступаєш по ній босоніж і потрохи віриш в дива.
Перед тим, як підеш, може, згадаєш хіба,
що думка про тебе вічна, а пам'ять про тебе жива.

Самотні й пусті польові дороги плачуть, не маючи сліз,
покійно чекають дикого вітру або доторку чорних коліс.
Потрохи осяде пил на оголених засмаглих плечах,
Соняхи під лісосмугою передчують твою печаль.

Забирай собі серпень та йди. Прохолодним ранком
вирушиш врешті в дорогу, і смуток мій стиснеться в кулаці.

Перший осінній протяг ворухне твоє волосся, ніби строкату фіранку,
нагадає про твою любов на початку, і ненависть твою у кінці.

Коли вона розклала карти –
хитро всміхалися Будда і Шива.
І тільки тоді вона вигравала.
Якогось біса. Якогось дива.

Я знаю її жалюгідних коханців,
і дозу випитих нею ліків.
Це все не дає мені жодних шансів,
і не лишає крихти надії.

Я вірю в її телефонні розмови,
нечасто шалені, нерідко тверезі.
Вона хоче давно почати все знову,
постійно співаючи «Едерлезі».

Щоразу, коли надворі темно –
в її волоссі проростає меліса.
Вона покидає рідні землі.
Якогось дива. Якогось біса.

Дивно вигадувати різні причини,
щоб попри все бажання старатись не дивитись на неї,
аби не бачити перші зморшки на її прекрасному,
хоча уже змарнілому обличчі.
Щоб не задумуватись над тим, що потрібно сказати,
а просто казати, не жалкуючи ні про що.

Розуміти, що вона може знаходитись будь-де,
розмірковуючи про життя, яке намагається змінити на краще,
читаючи книги, які не любить,
плаваючи на хмарі, немов на останньому в світі човні,
шукаючи притулку в книгарнях,
або, можливо, в теплих невимушених розмовах.

Я ношу її на своїх грудях,
через які часом пробивається кашель і проростає м'ята,
через які проходять всі дороги цього світу і течуть всі річки,
в яких зупиняється час і завмирає дихання,
лише для того,
щоб на декілька хвилин почути стукіт серця, яке забрала саме вона,
яке вона викрала нахабно та зухвало, сама про це не знаючи
та переконуючи мене в зворотньому.

Раптом мені стає лоскотно між пальців,
і я відчуваю на собі безмірну відповідальність
за кожен її крок,
за кожен її вчинок,
і неважливо, що після цього вона про мене думатиме,
зовсім неважливо.

Термальні води твоєї кімнати,
Будинку твого мовчазні терикони.
Вічність чекав би тебе на вокзалах,
Засинав би під ковдрою в холодних вагонах.

Поки ти підраховуєш втрати,
І не звертаєш уваги на збитки,
З'являється неймовірна нагода
Роздивитись твої подряпані литки.

Час вириває жили та серце,
І тихо крадеться, ніби лисиця.
Ну як там тобі без мене живеться?
Ну як там тобі без мене спиться?

Вересню, прийди, і забери мій смуток серпневий,
Перегорни цю сторінку затерту книжкову.
Це літо давно вже все вийняло з мене
чітко по реченню, строго по слову.

Я готовий піти, усе залишаю тут,

схилившись над мапою, прокладаю маршрут,
йтиму, так довго, як зможу, навіть якщо впаду,
мов яблука у траву, високу, зелену й густу.

Залишаю, наче старий будинок, світло не вимикаючи,
повертаючись перевірити, чи надійно замкнув на зам'ок.
Знаєш, я досі за все це так міцно тримаюся,
ніби вперше на велосипеді тримаюся за кермо.

Нищить, зносить, зриває, несе
серпневу тугу – лиху пропасницю.
Забирай мене, забирай усе,
забирай, щоб нікому нічого не дісталося.

Коли ти йдеш
твердим кроком в ритмі серця
я думаю
як ти можеш бути такою непоступливою?

коли ти прокидаєшся
і тобі посміхається цілий світ
я думаю
як ти можеш бути такою самотньою?

коли ти плачеш
і твоїми щокми тече море
я думаю
як ти можеш бути такою красивою?

коли босоніж ходиш холодною підлогою
простягаєш руки назустріч ранковому сонцю
я думаю
як ти можеш бути такою беззахисною?

коли ти десь там собі одна
а я десь тут собі один
я думаю
як ти можеш бути такою?

Ображайся. Засмучуйся. Злись.
Пий вересня втіху живу й гарячу.
Серпневий смуток, ніби прощальний лист,
заплутається між пальців твоїх тремтячих.

У небі літак, про літо на згадку.
Залізний птах, що пронизує простір.
І здійснює вдало свою посадку
на щойно зім'яту тобою постіль.

Зберігається досі помірний клімат
на узбережжях твоєї талії.
А всі слова, які ти говорила –
будуть приречено-довготривалі.

Кисень, мов кальвадос ковтаєш,
носиш в кишенях яблука й мушлі.
Ще забудеш, згадаєш, перечекаєш,
ще пробачиш кожну пропащу душу.

Дорошенко

Катерина

(студентка 146 групи)

* * *

Усе, що кажуть, я пишу,
І фрази в'яжуться частіше.
Сама ні слова не брешу:
Я все пишу, що кажуть вірші.

* * *

Полонив красою тою, чесністю і добротою
Закохалась у милого диво-дивиною.
Підем у садок сьогодні, той що біля річки,
Будем соловейок слухать до темної нічки.
Тече річка темно-синя, солов'ї співають,
Нема милого щось довго... з іншою гуляє?
Стою в саду чорноброва, а його немає.
Щось здригнулось, обертаюсь – косу розплітає.
Та не мою чорну довгу – іншої дівчини,

Стоїть її обіймає там біля калини.
Не втримались кари очі, водою налились,
Сіла сумна біля води та сльози полились.
Місяць ясний за горою у море сідає,
В новий день, в нові події тихо проводить.
Йду в краї по нову долю собі там шукати.
Може буду я щаслива, ніж це оплакати?
Може мені так суждено, не кохая вийти?
Бо як сталось, дуже важко за зраду любити.

Істина

Скажи мені, де плачуть зорі?
Чому від них є лиш туман?
Чом лебідь лебідці ніколи
Не скаже слова вражих ран?
Чому сміються і співають,
Та не говорять ті слова...
Пташина пташку обіймає,
Кохас пошепки вона.
Людині лиш для щастя треба
Любити іншу за слова,
Щоб кожен день плекати небу,
Які чуття має вона.
Але обов'язково ввечір,
На ясную, як світ, зорю
Мають за докази доречні
Сказати правду всю свою.
Отож, чому дерева вільні
Кохують мовчки, пошепки тремтять,
А люди не німі і сильні
Не можуть слів простих зв'язать?

* * *

Хоч би море мене послухало,
Як ніхто і ніяк не дослухається.
Думка лине невпинно і солодко,
але нікому, бачите, слухати.
І для кого всі ці сподівання,

всі думки, що ретельно записую?
Хоч би вільно писати могла я,
Та не має для кого і з ким. Ось!
Подивіться на душеньку грішную,
Подивіться зіниці коханому,

Вдихніть свіжого зранку повітря,
Поцілуйте стареньку маму...
Забуваємо ми, забуваємо,
Що усе це просте і вічне.
І втрачаємо, низку втрачаємо
Почуттів і емоцій колишніх.
Всі байдужі такі, у турботах,
І схвильовані, бліді, якісь нервові.
Але стукають в двері «Хто там?»
- Це життя без добра і любові.
Так невпинно тече століттями,
Не наповнивши води заново.
Так багато сказати могли б ми,
Так багато не встигли сказати.

* * *

Зійшлися два диференційних кола,
Зійшлися паж, цариця і життя.
Зійшлися спокій, холод і Покрова,
Зійшлись любов і ненависть у буття.

Мірошник
Марія

(студентка 146 групи)

Подзвоню тобі востаннє...

Подзвоню тобі востаннє,
Без емоцій істерики, сліз.
Хочу сказати стале,
Кілька важливих слів.
Для мене ти єдиний,
З ким хочу просто бути.
І знаєш, ти в цьому винний,
Бо не зможу тебе забути.
Ти в мені бачиш проблему,
А я в тобі цілий світ.
Вчора писав мені поему,
А сьогодні не скажеш: "привіт".
Подзвоню тобі востаннє,
Без емоцій, істерики, сліз.
Скажу: «дякую і прощавайте» –
Це все на що вистачить слів.

*Грішутін
Костянтин*
(студент 246 групи)

Репетиція

Якщо хочеш ти актором бути,
Або на сцені хочеш щось утнути,
То скоріш приходь на репетицію.

Якщо танцюєш чи співаєш ти,
Або вдавати просто вмієш ти,
То скоріш приходь на репетицію.

І промову виголосити краще,
І скромність подолати краще,
Допоможе лише репетиція.
Репетиція і репетиція!

А якщо на сцені ти засяяти хочеш
І ніжку в танці ти підняти можеш,
То скоріш вступаєш ти до родини,
До могилянської родини!

Письменна

Катерина

(студентка 246 групи)

Остання крапля й перенасичення.

В усьому.

Здається, що не маєш дому.

Загублений, заляканий

Мовчиш.

Кричиш, женеш утому,

Але вона немов додому

До тебе йде, твоя утома,

А ти собі й «не помічаєш»:

Живеш, уваги не звертаєш,

Що важко, тяжко вже душі

Й минають швидко-довго дні,

Та ти собі не пробачаєш:

Встаєш, ідеш – все забуваєш.

Забути хочеш

Все, аби

Лиш швидко-довго бігли-йшли...

Ти вже повзеш – не маєш сили,

Чи то дурний, чи то сміливий –

Ти просто-так... і день за днем...

Без всякої на те причини.

Щоб вичерпать останні сили?

Не думаєш, не мрієш –

Лише женеш.

Не бачиш світу кольори,

Що різнобарвні

Тягнуться до тебе,

І враз:

А сонце? А безкрає небо?

І світу безкінечнії простори?

Хіба життя – це не бездонне море?

Чи це не океан безмежної любові?

То звідки ж все те, що душу рве?
Хіба не вигадка, ця мука?
І що це тоді – просто скука?
Напевно наша це наука,
Аби навчитися як жить,
Аби пізнати життя закони,
І мудрість його скуштувати,
Відчути смак... й нарешті стати...
Нарешті
Себе самого
Віднайти.

Твій день це..?
Ти і...
Сонце. Небо. Простір.
Тиха й привітна
Музика вітру,
Що розвівається в твоєму волоссі?
Ти і...
Простір. Небо. Сонце.
З якими
Щоразу, щодень, по-новому,
Зустрічаєш незвіданий космос?
І усе ніби вперше,
Насолода від кожної миті.
Яка з них остання? – усі.
І це не спинити.
На якій обірветься життя? – не важливо,
Бо головне глибина.
Чи ти занурився у кожну мить життя?
Чи може твоє це...
Ранок. І знову. Звичка?
Робити все так, як звик,
Ніби життя – просто дурничка,
Що повторюється
День у день
Ніби ти не знаєш інших пісень,
Крім цієї,

Яку крутиш поколу,
Забуваєш
І знову...
Ранок.
Звичка.
Твій сніданок. Біжиш по справам.
А небо ж кличе!
Та ти забув.
Чи ти встиг згадати? Який він,
Твій ранок?
Чи як покинеш свої «палати»,
Зануришся
В звичку?
Ну що ж,
Перекличка?

Нагадую самій собі:
Шукаєш ти себе довкола
Частинка зірки, сонця, моря
Всього безмежного простору –
Частинка космосу,
Весь світ в тобі.

Просто постарайся прислухатись,
Почути мудрості тишу.
Вона тебе переповнює,
Через тебе вона дише.
Послухай музику космосу,
Пірни у промені ясності.
Маленька частинка великого,
Велике в маленькім, прекрасне ти!
Звертаюсь до суті величної,
Самого життя незбагненного
Пізнати його – треба бути вічністю
Безкінечність в тобі розливається!
А ти, навіть не знаєш це,
Живеш буденністю сірою

До Бога і не звертаєшся,
Не дивишся, а світ розливається,
В його багатогранних формаціях
Шукаєш себе – не виходить все ж,
Бо геть ти не загублений,
Забувши себе з головою в самого себе пірнув ти.
Тепер мандруєш-чаруєшся
Милуєшся своїми іграми
Творіння твоє з самого себе зроблене
Награєшся – і набридне все
А вихід, як і все, в саму собі.
Просто прислухайся, відчуй себе цілісно,
Збери всі частиночки, подивись,
Придивись,
Згадай, хто ти є.

Попова

Юлія

(студентка 417 групи)

Дитино, щоб не сталося в світі
Люби життя, жадай його й ціни!
І в розпалі зими побач калину в цвіті,
Її суттєво ніжні кольори...

Ти озернись, то не зима, а літо!
І калина ще не відцвіла,
А бджіл шумна контреліта
На питання всі відповіла.

Тепер уже звичайно все одно:
Тебе любити чи писати вірші;
З тобою на терасі під вино,
Чи у саду при місяці і тиші.

Вже не шукаю зустрічей з тобою
І не жада торкнутися тепла.
Нехай дороги поростуть травною,
Якими ми гуляли допізна.

Вивчаючи сумлінно всі дороги,
Я знов і знов вертатиму туди:
Туди, де гомін серця пелехатий
Надихає писать вірші.

Туди, де пташиним співом
Ллється міська блакить;
Там, де пухнастим пір'ям,
Час невпинно біжить.

Трохи тіні в пекучій пустелі,
Трохи сонця в холодній імлі.
Не вагаючись йтиму у сфери
Де життя моє буде цвісти.

В народі кажуть, що шлях не гуляє –
Одні пішли, а іншії прийдуть.
І не сумуй за тим, чого немає,
І не плач над тим, що не вернуть.
Не відчиняй даремно свою душу,
Умій не кожного у серце запускать.
Не мрій, якщо не знаєш слова “мушу”
Й не в силі мрії реалізувать.
Не обпечись, коли пекуче сонце;
Й не розгубись, коли пливуть дощі!
В народі кажуть, що шлях не гуляє –
Одні прийдуть, а іншії пішли.

Ти для мене важливий, важливий!
Скільки ще раз сказати тобі?
Ти для мене надто важливий,
На прекрасній великій Землі!

За вікном так ніжно і природньо
Прохладная фурделиця мете,
Холодне сонце висить так самотньо
Над хмарою, яка зиму пряде.

Ти тільки знай, що я тебе безмежно...
Ступає ніч із кроками імлі,
Над нами зорі сяють навісні,
А я слова пишу необережно –
«Ти тільки знай, що я тебе безмежно»...

А у віконце просяться сонцята –
Вони вітають запахом весни.

Невже черга й до моєї хати
Божеволять від ранкової краси...
Привіт Тобі, о неповторний Всесвіт!
Привіт вам, синиці голосні,
Вже скільки з ранку чую ваших бесід
І все ллються, ллються у пісні...
Мов дзеркала засвітилися лапи –
Павук павутинню по гілці плете,
Тепер на просторах світлої мапи
І мережеве, лишиться панне.

Бережи Україну, Боже,
Бережи українських дітей!
За майбутнє, за щастя, за волю
Ми у бій всі разом підем!
Благослови Україну, Боже,
Й не полиш у тяжкую мить,
Бо і правда, і сила, і воля
В наших жилах тепер бринить!
Дух козацький в серці пульсує;
Мудрість княжа освітлює шлях.
За свободу вмирили люди,
Щоб життя залишити нам.
Слався, народе наш вільний, незламний!
Слався, країно моя!
Слався, хатино, і поле широке,
І мальва шовкова ота.
Пам'ятаю як мати її садила
І поливала водою з відра.
Бережи мою матінку, Боже,
Дай здоров'я їй, сил і добра.
Бережи Україну, Боже,
Бережи українських дітей!
За майбутнє, за щастя, за волю
Ми у бій всі разом підем!

На фото ти і я,
Ми молоді й веселі –
Зазираємо у очі-небеса.

На фото ти і я.
Малюєм аквареллю
Нове життя, нові слова.
І безтурботна акація пахне,
І пісня у вітра жива,
І хвилі Інгул розливає,
Немов їх у нього сповна.

Твої зіниці гострі та байдужі,
Може в них Байкал студений ліг?
Твої зіниці – прямо в серце й душу
Блакитний спектр мимоволі біг.
Все ж лишу я собі на згадку
Малюнок твоїх очей.
На полях неохайного зошиту,
За полями звичайних речей.
Щоб згадати в дрімучій старості
Світлу ясність твоїх зіниць
І приємно проїнятися в заздрості
Собі, як польоту дзвенячих синиць.

Курінна (Бреславська)

Еліна

(студентка 548 групи)

світ ширшає без дерев навпроти
ніколи не дивись на схід
коли стоїш біля вікна
так одного разу мені в око втрапила
палена сієна
і тоді я почала вивчати санскрит

і тоді звук починає боліти

відбитки чужих чобіт стають
зморшками
розрадити які може тільки сіль
біліша за світ
чорніша від темряви

кожної білої ночі
метеори обпікають мою площину
не збулось

не хотілось одначе

розтікатися містом
вибухати шматками озону
хіба все це варте того
хто не знає свого ймення
але пише його
щоразу
на поштівках з далеких країн
південно-західної європи

струни рвучись
розрізають площину
на 30 відтінків жовтого
просто дивись під ноги

там теж може бути чиясь реклама

скляними нитками світло
виткала
4 клубками
з гіпсокартону
додолу падали
зелені червоні жовті
не торкайся
світ поза возіром ж бо холодний

засліплена сяйвом мандорли
торкаюсь навпомацки
пензлем між ребер
виводжу крик

бузковим на ліктях
жовтим на ступнях
вохра у лівій
блакитним у вічі

повертаючись назад

закривай очі рожевим -
вітром надує

для социальных экспериментов
необходимым составляющим
является
набор для пинг-понга

отбил-бросил
отбил-бросил
отбил-бросил

стіни міліють
від нестримного потоку
змивання образ(ів?)
із пастки у пустку
від
пусти

для социальных экспериментов
необходимым составляющим
являются
сны

море хвилюється
раз

тепло розливається ванною
не бачиш
не я

два

зірки розсипали на папері
нотами
мелодій вічного сяйва

три

хвилями заливає стелю
штукатуркою
над узголів'ям
розбивається
скляний клубок світу

хворих речей

п'ять

і я не бачила сніг на заході
і на сході теж
розтанув

море хвилюється

исправь
сложно что-ли?

для социальных экспериментов
необходимым составляющим
является
тормоз и две руки

так нафіга ці обидві
якщо доторком правої
не здатна
впіймати
вічність?

ТЛК-ТЛК

ставиш мене у коло
поруч із трьома десятками
кольорових сестер
закриваємо білі прогалини
|пам'ять бо вічна?|
зберігай її тонке мереживо
довкола свого зап'ястка

ТЛК-ТЛК

ржжжжжж
кидаєш нас на стіл
мене відкидає у стіну
втрапляю у чийсь плечі
фарбою своєї церулеумової статі
забери (ся)
не можна

ТЛК-ТЛК
не озирайся на Антарктичну циркумполярну
аби потім спокійно дивитися
на Світовий океан
коли стискаєш останню пір'їнку
загубленої чайки

зв'яжи
і склади на полицю поруч із
4,5

ТЛК-ТЛК
Элина
Вы ведёте себя неправильно
давай вот здесь вот
вот сейчас вот остановимся
хорошо?
и ты говоришь
хорошо
і ти говориш
що
що ти говориш?

ТЛК-ТЛК-ТЛК
клац

тиша розбиває голову надвоє
я вже ніколи не змию
цей фіолетовий

let's have an adventure
розбивається звук об стіну
південного кийського
розвивається рожевим хінакрідоном
розспівується

поки співаєш колискові
черговому малігосу

у великому маленькому лісі
везу тобі клунок із пам'яттю
не загуби
свій ж бо втратила
свій ж бо відрізала
свій ж бо - чужий

у списку кращого в мені
викресли пункт перший
сірою пейною

зоряний вибух твоїх очей
завжди ненавидітиме жінку
із волоссям кольору жнивварських пісень
зі свіжовитканою емоцією на лиці
що ніколи не змінюється
і коли вона питає мовляв
чого ти досяг у житті придурку
як завжди передасиш привіт її матері
і zakresлиш другий пункт
помаранчевим кадмієм

викресли охрою третій пункт
коли вимруть поети
які намагаються у силаботоніку
а я так ніколи і не дізнаюся
котрий той самий
із 70-и твоїх

четвертий пункт розфарбуй кольором
волошкового поля Ібн Рушідової могили
коли зникне останній нащадок
дуніязату
коли у тисячу першу ніч
джинія спустить тебе на землю
бо казки лише для школярів

це божевільне місто
бризками карміну заляпує

п'ятий пункт
тому що supergirls все ж сру
під дзвін останнього трамваю
змоклого під весняними краплями
брюту

простим олівцем zakresлюй
шостий пункт
поруч намалюй хрестик
адже цю битву граблями
ми програли
заздалегідь

стиратимеш сьомий ластиком -
постав список у рамочку
у ньому ж бо липень
сонце до заходу
букет кульбабок у
носатому чайнику
і та що за тобою
завжди сумує
як остання кончена

ш
колярка

2119

три до дев'ятнадцятого
навчилася вирізати паперові сніжинки і
не лякатися коли петарди підривають гіпсокартонові стіни
світобудови

три до дев'ятнадцятого
він продовжує вивчати геометрію
за шрами від моїх зведених татуювань
складно коли навкруги лишилися
самі лиш кола

три до дев'ятнадцятого
вони тягнуть до мене руки
на плечі падає квіт морелі
що росте біля пункту невороття

вони тягнуть до мене руки
-максимум півроку

вони тягнуть до мене руки
-тобі не сниться тато?

вони тягнуть до мене руки
-будуй власне життя

вони тягнуть до мене руки
і не знають
що у свої три до дев'ятнадцятого
нарешті навчилася їх заламувати

три до дев'ятнадцятого
-привіт, я - західний вітер
я вимету весь пісок із твоєї голови
аби нарешті почала заповнювати її
нескінченними ритмами глюкофону

три до дев'ятнадцятого
депресія червоною субстанцією стікає на підлогу
кока-кола стікає на стіл привокзальної кав'ярні
"Одеса, Одеса, беріть квіточки до Одеси"
за вікном чергова петарда підриває чиюсь багатоповерхівку

Марло, ми вижили

три до дев'ятнадцятого
крізь туман видніються образи чиеїсь хижі
двері відчинені шибки вибито
світло рожевих ліхтариків пробивається крізь найменші шпаринки
на підвіконнях замість фікусів зростає
безумство

три до дев'ятнадцятого
прекрасна жінка малює мені вершини
які чекають попереду

попереду
за три до дев'ятнадцятого

